

TEGENWOORDIGE TIJD

(Time present)

Komedie in twee bedrijven

door

JOHN OSBORNE

vertaling

Paul Hof

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **TEGENWOORDIGE TIJD - TIME PRESENT** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JOHN OSBORNE** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Edith - moeder van Pamela, ongeveer 58 jaar

Pauline - stiefzuster van Pamela, ongeveer 18 jaar

Constance - vriendin van Pamela, 32 jaar

Pamela - 32 jaar

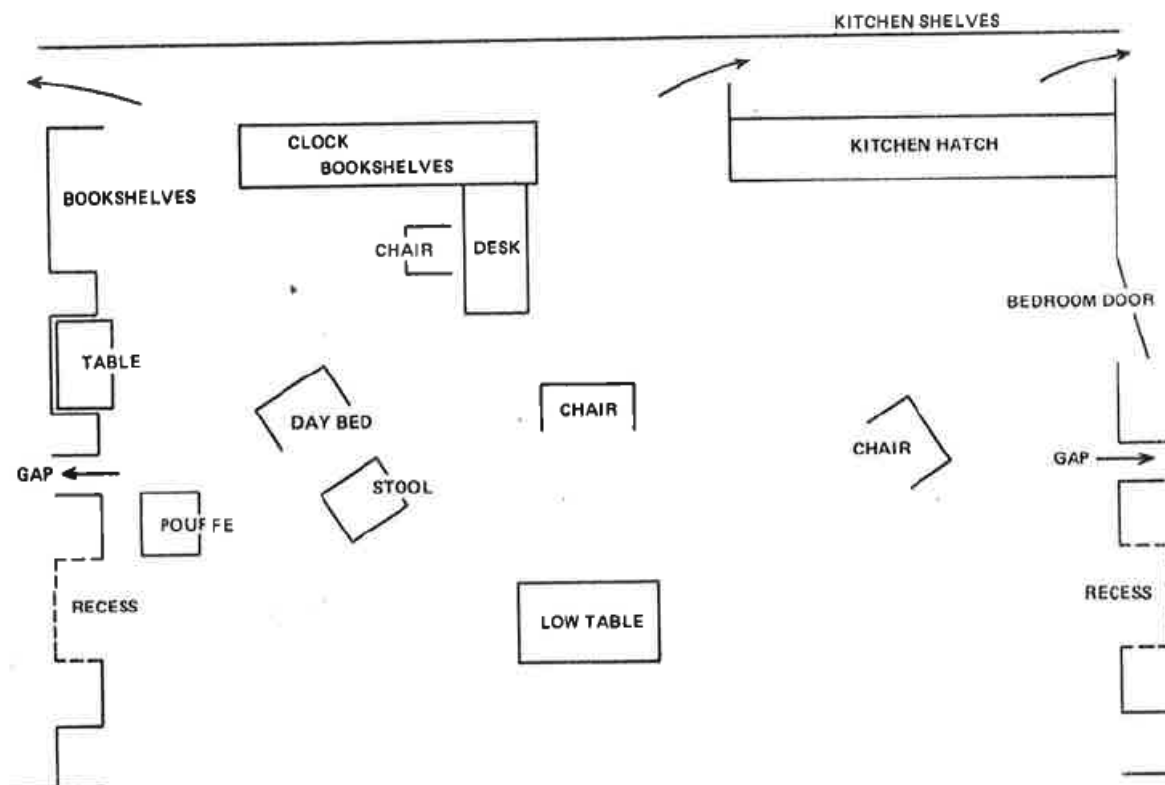
Murray - minnaar van Constance, ongeveer 30 jaar

Edward - vriend van Pamela, 31 jaar

Bernard - agent van Pamela, ongeveer 35 jaar

Abigail - een actrice, 25 jaar

Suggestie voor het decor

EERSTE BEDRIJF

De flat van Constance in Pimlico, die zij tijdelijk samen met Pamela bewoont. Het is duidelijk dat hier twee mensen wonen ieder met een eigen temperament en interesse. De algemene indruk is vrij streng, eerder van een werkruimte dan een kamer om in te luieren. De invloed van Constance blijkt uit het Scandinavisch meubilair en de abstracte schilderijen aan de muren. Dat zij parlamentslid is, kan men afleiden uit een wand vol boeken, rapporten, gebonden parlamentsverslagen, jaarboeken, kasten met klappers, jaarboeken en honderden oude nummers van politieke weekbladen, alles keurig geordend voor documentatie. Er staat een in het oog vallend Zweeds bureau, bedekt met nog meer boeken, kranten, rapporten, drukproeven en een schrijfmachine met papier erin. Een glazen tafel met een ruime sortering drankflessen, een platenspeler. Er liggen grammofoonplaten op de grond (Pamela's slordigheid). Een paar moderne, ongemakkelijke stoelen van staal en leer. Twee deuren leiden naar slaapkamers. De keuken, die door een eetbar van de kamer is afgescheiden, staat vol met potjes exotische kruiden, hakborden, flessenrekken, scherpe messen, slierten knoflook enzovoort. In het minder sobere deel van de kamer zijn Japanse lampenkappen, een divan en een stapel duur uitziende kleren, die kennelijk net terug zijn van de stomerij. Aan een muur in dit deel een oude affiche waarop alleen maar staat:

"NEW THEATRE, HULL – GIDEON ORME – ANTONIUS & CLEOPATRA – MET DE VOLLEDIGE LONDENSE BEZETTING."

Op de tafel staat een beetje verbleekte toneelfoto van een niet zo jonge, maar imposant uitziende acteur in Shakespeareaans kostuum. Het is 's avonds laat. Als het doek opgaat, zien wij in één van de ongemakkelijke stoelen Pamela's moeder Edith. Zij zit met een kop thee in de hand te lezen in een parlementair verslag. Zij is achter in de vijftig en ziet er vermoeid uit maar toch vief. Er wordt gebeld. Zij gaat naar de deur en roept met stemverheffing voordat ze openmaakt.

Edith: Wie is daar?

Stem: Ik ben het mam, Pauline. (Edith laat haar jongste dochter Pauline binnen. Pauline is een jaar of achttien en ziet er leuk uit. Ze loopt naar de tafel onder het raam en legt haar tas en jas erop. Edith pakt een kopje van het bureau, en loopt naar de keuken om thee in te schenken)

Edith: Ik dacht dat Pamela je een sleutel gegeven had.

Pauline: Dat wou ze niet.

Edith: Oh nee?

Pauline: Nee.

Edith: Waarom niet? Ze geeft 'm anders aan de meest vreemde mensen.

Pauline: Ik weet niet. Ze is zeker bang dat ik hier een feestje ga bouwen als zij en Connie er niet zijn. Is er nog nieuws?

Edith: Ik heb Pamela een kwartiertje geleden gebeld. Die is sinds acht uur bij hem. Ze zei dat hij wat rustiger geworden was. Wat dat ook betekenen mag. Als zij er is, praat hij aan één stuk door. Zij laat hem en dan raakt hij helemaal over zijn toeren. En tegen de tijd dat ik kom, klaagt hij steeds maar dat hij zo moe is en dat hij niet in slaap kan komen. "Waarom ben ik toch zo moe, Edith? Ik heb al in geen jaren meer gespeeld! *(ze gaat op de slaapbank zitten en drinkt thee)* De laatste keer was in het Shaftesbury Theatre!" En zelfs daarmee was hij gisteravond in de war. Want dat was lang voor de oorlog. Hij klaagde aan één stuk door, tot ik wegging. Weet je wel zeker dat jij ook wilt? Het valt echt niet mee, hoor, de hele nacht opzitten in een ziekenkamer. *(Pauline loopt naar downstage rechts en gaat daar op een zitkussen zitten. Ze bladert door tijdschriften)*

Pauline: Nee hoor, ik wil best.

Edith: Wil je nog wat thee voordat we gaan?

Pauline: Nee, dank je.

Edith: Ik heb een thermos voor ons mee. Deze nachtzuster maakt zich bepaald niet druk over jouw comfort.

Pauline: Blij dat ik geen patiënt ben. Ik heb nog nooit ziek in bed gelegen. Het moet een rare ervaring zijn.

Edith: Wel. Jij hebt de mazelen gehad en je amandelen zijn geknipt. Daar had je toen ontzettend veel last van.

Pauline: Ja, maar ik herinner me er niets van. Ik bedoel van het ziek zijn, als een, als een ervaring, in bed liggen. Je afvragen wat ze met je gaan doen als je opstaat. Maar hij klaagt dus veel?

Edith: Over de zusters, de dokters, het eten, het bed, oh, over **alles**.

Pauline: Tegen mij zegt hij niet veel. Oh, ja, dinsdagavond keek hij me heel lang aan en toen vroeg ie ineens of ik "verdovende middelen" gebruikte!

Edith: Oh, mij vraagt hij ook de vreemdste dingen.

Pauline: En of ik maar iets voor hem wilde meenemen! *(ze lachen)* Wat vroeg hij aan jou?

Edith: Oh, niets. Ik denk dat hij vaak niet eens weet wat voor jaar het is.

Soms denkt hij dat hij nog op de bühne staat, of dat we nog steeds getrouwd zijn. Je hoeft echt niet mee te gaan, dat weet je toch, hè...?

Pauline: Weet ik.

Edith: Ik geloof dat Pamela de enige is die hij werkelijk wil zien. Zij is **zijn** dochter. En dat laat hij heel duidelijk voelen. Met die twee is het nu eenmaal anders. *(ze begint in een parlementair verslag te lezen)*

Pauline: Kijk nou es, lees jij parlementsverslagen?

Edith: Ja.

Pauline: Van pappie?

Edith: Nee, van Constance.

Pauline: Ah, interessant.

Edith: Dat zal wel. Niets voor mijn. "Wetsontwerp inzake de ontwikkeling van de visserij in de Humber. Tweede behandeling".

Pauline: Ook niets voor mij.

Edith: Volgens pappie is ze één van de pientersten van de nieuwe lichtung. We moeten haar maar eens te eten vragen als dit allemaal voorbij is.

Pauline: Begrijp jij dat die twee zijn gaan samenhouden?

Edith: Hoe bedoel je?

Pauline: Ach, ik weet het niet. Maar zij is ontzettend intellectueel en parlementslicid en zo. En – nou ja, ik bedoel, Pamela is actrice.

Edith: Ze is bepaald niet onintelligent, lieverd. Ook al maakt ze van haar leven dan een beetje een rommeltje op het moment. En ik denk dat Constance heel lief is voor haar en haar in ieder geval goed heeft opgevangen toen haar laatste affaire stukliep.

Pauline: Welke? Oh, Alec. *(ze loopt naar upstage rechts, naar het bureau, en kijkt in de paperassen)* Maar dat heeft jaren geduurd. Net een huwelijk. Erger dan een huwelijk.

Edith: En ik denk dat zij Pamela echt bewondert. Als actrice. En zij zegt dat Constance de enige is die haar heeft gesteund in haar werk. Wat waar is. Ik had wel belangstelling, maar ik had twee kleine kinderen. En je vader kreeg je nooit mee naar de schouwburg

Pauline: Maar steunde de ouwe haar dan niet?

Edith: Tja, met haar eigen vader lag het ingewikkeld natuurlijk. Ik kreeg nooit echt hoogte van wat hij nu graag wilde voor Pamela – terwijl hij zelf zo'n beroemde acteur was. *(Pauline loopt downstage naar Edith en gaat op de rechterleuning van de middelste stoel zitten, en luistert daar verder naar Edith)* Maar toen ik zei dat ze een goede opleiding en een universitaire graad zou moeten hebben, gaf hij niet thuis. Maar vergeleken bij mij mag ze natuurlijk ook weer niet klagen. Ze had ook

na vijftien jaar studeren, kunnen eindigen achter een wastobbe met luiers, zoals ik!

Pauline: Vond je dat erg?

Edith: Natuurlijk vond ik dat erg. Goed, ik had mijn drie kinderen. Maar **verspilling** is altijd erg. En de allerergste verspilling vind ik, om alle mogelijkheden van een vrouw tot ontwikkeling te brengen, en haar vervolgens uit te rangeren in een huwelijk. Terwijl ze op de top van haar kunnen staat. *(Pauline staat op, loopt naar downstage links, en bekijkt de tijdschriften op de vloer)*

Pauline: Nou, je kan niet zeggen dat dat Pam is overkomen.

Edith: Nee, maar zij is actrice. Ik bedoel eigenlijk zo iemand als, nou ja, zoals Constance.

Pauline: Denk jij dat ze minister zal worden?

Edith: Ze maakt een goeie kans om in het kabinet te komen als Labour aan de macht blijft. Dat zegt pappie tenminste. Ze haalt altijd de kranten. En toch heeft Pamela het ook niet slecht gedaan. Het zal haar niet altijd geholpen hebben dat ze een beroemde vader heeft. Al kun je daar moeilijk over oordelen. Ze verwachten altijd teveel van je of ze vergelijken je met hem en dat is een nadeel. Toch had ze meer kunnen bereiken...

Pauline: Misschien schrijven ze niet over haar stukken. Ik bedoel... dat Pamela toch wel een beetje vreemd is, niet?

Edith: Wat bedoel je?

Pauline: *(gaat op de linkerstoel zitten)* Nou, ze is wel geen oogverblindende schoonheid, maar ze is ook niet bepaald lelijk, maar je weet niet precies wat je aan haar hebt. Hoewel dat tegenwoordig niet veel meer uitmaakt, denk ik. Maar ze zit toch al heel lang in het vak. Ik bedoel in jaren.

Edith: Ik vraag me af of ze zo wat thee lust.

Pauline: Ik bedoel, ik weet nog dat ik jaren geleden naar Londen mocht om Pamela te zien spelen. Titania in "Midzomernachts- droom". Ik ging nog maar net naar school.

Edith: Dat herinner ik me niet meer.

Pauline: Was geen beste rol van haar.

Edith: Dat kun je op die leeftijd niet beoordelen. Ik vond haar uitstekend. En ze had zo'n beeldig kostuum...

Pauline: En je kon het je niet meer herinneren.

Edith: Ja, nu wel... Ik ben moe. Komt van het lange wachten bij Gideon... En het is daar ook zo koud. *(Pauline werpt een blik op de foto van Gideon Orme)*

Pauline: Hij is zo oud.

Edith: Dat mag je niet zeggen, Pauline. Hij is pas tweeënzeventig.

Pauline: Pas!... En dat vind jij niet oud...

Edith: Dan sta ik zeker ook met één been in het graf. Ik ben achtenvijftig.

Pauline: Nee, maar met de ouwe lijkt dat toch anders. Dat is een heel andere "scène". Wat vroeg ie nou verder aan jou?

Edith: Gideon? Oh, hij praatte maar wat. Ik geloof dat hij dacht dat ik een theaterdirecteur was, van vroeger. Hij zei maar steeds dat hij de recette wilde zien. En toen vroeg hij plotseling of, eh, jouw vader en ik nog met elkaar sliepen.

Pauline: En wat zei je?

Edith: Dat vroeg hij waar de zuster bij was! Nou ja, hij wou het niet echt weten.

Pauline: Nee?

Edith: Hij was nooit jaloers; op seksueel gebied bedoel ik. Ze zeggen dat hij daarom geen Othello kon spelen. Hij begreep het gewoon niet. Nee, een jaloerse natuur had hij niet. Hij is trouwens in vele opzichten een ongecompliceerd mens.

Pauline: En doen jullie het?

Edith: Wat?

Pauline: Wat hij je vroeg. Je weet wel. Met pappie.

Edith: Lieve hemel, Pauline. Omdat ik nu toevallig niet meer zo jong ben als jij, ben ik nog niet aftands!

Pauline: Oh sorry. *(een deur slaat dicht en Constance komt binnen. Ze is begin dertig. Draagt een uitpuilende aktetas. Ze gaat naar het bureau, zet daar de aktetas op, loopt dan naar Edith en pakt een leeg theekopje. Pauline komt overeind, loopt naar upstage midden en vervolgens naar links naar de keuken)*

Edith: Hallo Constance. Sorry, dat we er nog steeds zijn.

Constance: Jullie zijn welkom, dat weet u. Hebben jullie alles kunnen vinden? Hallo Pauline.

Pauline: Hai.

Edith: Ik heb voor mezelf een thermosfles met thee klaargemaakt. Het is erg lief van je, dat ik hier even op adem mag komen terwijl Pamela bij Gideon is. Helemaal op en neer naar huis voor zo'n korte tijd is natuurlijk belachelijk. *(Constance gaat naar de keuken. Ze maakt een bakje pinda's en loopt ermee naar downstage midden, naar boven de tafel. Ze biedt Edith aan met een vragende beweging, maar deze wil niet. Dan zet Constance het schaalpje op tafel)*

Constance: Hoe is het met hem?

Edith: Hetzelfde volgens Pamela. Ik had haar net aan de lijn. 'n Half uurtje geleden, vlak voordat ze wegging.

Constance: En wie is er nu dan?

Edith: Andrew. Het is maar voor tien minuutjes.

Constance: *(steekt een sigaret op)* Is er geen nachtzuster?

Edith: Jawel, maar die is er niet altijd. Dat kan natuurlijk ook niet. En hij raakt in paniek als er niemand bij hem is. Vooral als hij wegdoezelt en er is niemand als hij wakker wordt.

Constance: Het moet naar zijn, speciaal rond deze tijd.

Edith: Hij vertrouwt niemand. Hij weet zeker dat hij alleen gelaten zal worden.

Constance: Vertrouwt hij ook Pamela niet?

Edith: Nee.

Constance: En geen verbetering?

Edith: Er is altijd hoop, nietwaar? *(Constance gaat op de linkerstoel zitten, pakt links een asbak van de grond en rookt)*

Constance: Ja?

Edith: Ik vind dat je daar altijd van moet uitgaan. Jij ziet er ook moe uit.

Constance: Het leek er even griezelig veel op dat de zitting de hele nacht zou duren. Maar het is uiteindelijk toch tot een stemming gekomen.

Pauline: Heb je pappie nog gesproken?

Constance: Ja, je vader en ik hebben samen koffie gedronken. Hij zou Andrew ophalen uit het ziekenhuis.

Edith: Wij moesten maar eens gaan. Hij zal ook wel moe zijn. Waar blijft Pamela toch?

Constance: Ik zal een omelet voor haar bakken, of zoiets. Hoe klonk ze?

Edith: Hm?

Constance: Aan de telefoon.

Edith: Oh, goed. Niet erg mededeelzaam. Oude mensen kunnen erg vermoeiend zijn. Vooral in deze omstandigheden. *(pauze)* Ik geloof niet dat hij echt bang is.

Constance: Nee?

Edith: Nee.

Constance: Is niet iedereen bang?

Edith: Nee, dat geloof ik niet.

Constance: Hij is stervende, hè?.

Edith: Ik denk van wel, ja.

Constance: Weten ze dat?

Edith: Je weet hoe ze zijn. Ze zijn niet geïnteresseerd. Vooral als je "familie" bent. Ze laten je heel goed voelen hoe lastig je bent – dat je

er bent.

Constance: Kan ik iets doen?

Edith: Ik denk het niet, Constance. Dank je.

Constance: Oké. Maar, nou ja, u weet wat ik voel voor Pamela, en ik vind het afschuwelijk dat ik zo weinig voor haar kan doen.

Edith: Jij bent haar vriendin. Dat is voldoende. Ze heeft haar vrienden hard nodig. Zonder haar vader zal ze het straks nog moeilijker krijgen. *(stilte)* Wij zijn geen vriendinnen. Zij en ik, bedoel ik – in ieder geval niet zoals Pauline en Andrew en ik vrienden zijn. Wonderlijk zover als Pamela van ons afstaat. Met Pauline en Andrew heb ik het idee dat we van dezelfde generatie zijn. Wij begrijpen elkaar. Maar met Pamela is het anders. Misschien is het gewoon het oude probleem van een tweede huwelijk. Er verandert iets. Hoe verstandig je ook probeert te zijn. Of vergis ik me?

Pauline: Nee, ik geloof het niet. *(Pauline loopt naar downstage links en gaat daar op de vloer tijdschriften zitten lezen)*

Edith: Pamela hangt ergens tussen in.

Constance: En hoe staat u nu zelf tegenover Sir Gideon?

Edith: Gideon is al twintig jaar mijn man niet meer.

Constance: Het klinkt vreemd als u het zo zegt.

Edith: Het is zo. Wij zijn al lang geleden ieder onze eigen weg gegaan. Onze wegen gingen trouwens nooit echt samen. Hij was veel ouder dan ik, weet je...

Constance: Ja.

Edith: En hij was al lang beroemd voordat we elkaar ontmoetten. Ik heb hem niet eens zo veel zien spelen... Ik had Engels en Frans gestudeerd en... Nou ja, dat is allemaal verleden tijd. Waar denk je nou dat ze blijft? Wij moeten maar eens gaan, lijkt me.

Constance: Misschien is ze komen lopen. *(Pamela komt binnen. Ook zij is begin dertig)*

Pamela: Hallo. Hallo Edith. Ik ben komen lopen.

Edith: Alles goed, lieverd?

Pamela: Oh. Ja hoor.

Constance: Echt? Wil je iets eten? Dan maak ik wat klaar. Omelet? *(Constance staat op en loopt via upstage midden naar de keuken. Pamela schudt "nee" en gaat downstage midden naar vóór de keukenbar)* Thee?

Pamela: Nee, dank je. Ik neem wat champagne.

Constance: En jullie? *(tegen Edith)* U hebt nog een lange nacht voor de boeg. *(loopt weg en komt terug met een fles)*

Edith: Nee, wij moesten maar gaan. *(maar ze staat niet op. Allen kijken naar Pamela, alsof zij een sfeer van gevaar en onheil heeft meegebracht. Er valt een moment stilte)*

Pamela: *(ziet haar kleren)* Ah, m'n ouwe plunje is terug van de stomerij. Eindelijk. Wat er van over is dan.

Edith: Hoe is het met hem?

Pamela: Spraakzaam.

Edith: Nog steeds?

Pamela: Maak je geen zorgen. Andrew verveelt hem letterlijk dood. Hippiepraat over liefde en "turn on" en "tune in" en "drop out". Je weet wel.

Edith: Ik weet niet hoe we het hadden gered zonder Andrew daar...

Pamela: Constance, maak jij hem open? Ik heb even geen fut meer. *(pakt haar kleren uit de middelste stoel en loopt de slaapkamer links in. Komt terug zonder de kleren. Constance ontkurkt de champagnefles onder een doek. Pamela loopt naar de keukentafel)* Neem jij ook wat, mam.

Edith: Nee. Dank je. Wij gaan. *(stilte)*

Pauline: Uitgerust?

Edith: Niet erg.

Pamela: Je moet een pil nemen. Doe ik ook altijd. Kijk nou maar niet zo somber. Tegen de tijd dat jij er bent ligt ie zwaar te snurken.

Edith: Hij wordt weer wakker, dat zul je zien. Maar hoe is het nu werkelijk met 'm?

Pamela: Hoe weet ik dat? Soms denk ik dat hij het eeuwige leven heeft. Hij haalt de nacht nog wel. *(reactie Edith)* Ja, waarom zouden we ons iets wijsmaken? *(Constance ontkurkt fles en geeft Pamela een glas)* Dàt is nou net wat ik nodig heb. En hij ook, de arme schat. Jij Constance?

Constance: Nee, ik zet thee.

Pamela: Hè, toe nou. Voor mij.

Constance: Goed dan. *(schenkt champagne voor zichzelf)*

Pamela: Moeder? *(Edith aarzelt)* Andrew is nog lang niet klaar met z'n eenmanshappening aan het ziekbed. *(schenkt in)* En papa maar doen of ie slaapt tot hij van louter inspanning echt in slaapt valt. Jij niet, hè, Pauline? Jij keurt alcohol af. Jij prefereert L.S.D.

Pauline: Geef toch maar wat.

Pamela: Tenzij er natuurlijk nog wat hasjiesj in huis is. Heeft je minnaar de vorige keer niet een paar pijpjes laten liggen, Constance? *(Constance schenkt in voor Pauline en Edith)* Alsjeblieft. Niks vulgairs.

Zuiver druivensap. Haar minnaar drinkt alleen maar Dom Perignon. Heel vulgair. Ah, dit is beter... *(tegen Constance)* Hebben jullie nog gestemd of zoiets? Zeg maar niets – jullie hebben gewonnen. Hoe was de uitslag?

Constance: 245 vóór– 129 tegen.

Pamela: Wat een verrassing. *(Pamela gaat zitten. Constance neemt plaats aan haar bureau, pakt een leesbril en gaat aan het werk)* Eigenlijk net een wedstrijd. *(tegen Pauline)* Zeg, die hippie buiten hoort zeker bij jou?

Edith: Wie?

Pamela: Heeft hij een naam of is hij een groep? Het was niet duidelijk of het er nou één was of meer.

Pauline: Dat weet jij heel goed.

Edith: Heb je Dave meegenomen, lieveling?

Pauline: Hij vond het niet erg om te wachten.

Edith: Maar hij hoeft toch niet buiten te staan?

Pamela: Wel hoor, ze heeft groot gelijk.

Pauline: Hij vindt het niet erg, mam.

Pamela: Precies. Bovendien heeft Constance net haar mooie kleding laten schoonmaken.

Pauline: Die rotopmerkingen van jou altijd.

Edith: Toe Pauline! Je kent Pamela toch.

Pamela: Dat doet ze **niet**. Hindert niet hoor. Is niks aan verloren. Voor geen van ons tweetjes. *(loopt naar de foto van Gideon)*

Edith: Doe nu niet zo opgewonden. Ik zou maar naar bed gaan als ik jou was.

Pamela: Een mens moet zijn spanning kwijt. Maar ja, jij bent ook nooit aan het toneel geweest.

Edith: Heb je dan een voorstelling gegeven?

Pamela: Nee, maar mijn papa wel. *(tegen Pauline)* Ben je niet bang dat ze Dave zullen wegslepen als ie daar zo alleen staat?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto